

Arrest

nr. 340 441 van 3 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X
beiden wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en die beiden wettelijk vertegenwoordigd worden door hun ouders X en X, op 8 oktober 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de vader van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. QUAIRIAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: eerste verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: tweede verzoeker), broers, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 22 augustus 2024, samen met hun ouders. De volgende dag verzoeken de ouders van verzoekers om internationale bescherming; verzoeken die op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van verzoekers, als vergezellende minderjarigen, worden ingediend.

Op 25 oktober 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het door verzoekers' ouders ingediende verzoeken en wordt hen internationale bescherming geweigerd. Bij arrest nr. 324 481 van 1 april 2025

bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen. Hiertegen wordt geen cassatieberoep ingesteld.

1.2. Op 11 april 2025 dienen verzoekers' ouders in hoofde van beide verzoekers een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 september 2025 neemt de commissaris-generaal in elk van deze verzoeken een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 25 september 2025 aan verzoekers aangetekend worden verzonden.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij bent een Albanees staatsburger en afkomstig uit Zall-Reç.

Op 17 augustus 2024 verliet jij samen met jouw moeder V. A., jouw vader N. K. en jouw broer N. O. (allen O.V. xx.xxx.xxx) Albanië. Jullie reisden naar België, waar jouw moeder op 23 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw moeder baseerde haar asielmotieven integraal op de motieven die jouw vader in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij ook op 23 augustus 2024 in België indiende, aanhaalde. Zo bevestigde jouw moeder dat zij vreest dat jij bij een terugkeer naar Albanië geen gespecialiseerd onderwijs zal kunnen genieten, dat jouw vader omwille van zijn arbeidsongeschiktheid jouw familie niet zal kunnen onderhouden en dat jij soms op jouw school in Albanië door andere kinderen gepest werd.

Op 25 oktober 2024 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) het verzoek van jouw ouders kennelijk ongegrond. Op 1 april 2025 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) integraal bevestigd. De beslissing in het kader van het verzoek van jouw moeder is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 11 april 2025 diende jij een eigen verzoek om internationale bescherming in. Jouw ouders verklaarden dat zij het verzoek in jouw hoofde indienden omdat jij zwaar autistisch bent, jij bij een terugkeer naar Albanië geen gepaste zorg of onderwijs zal kunnen genieten en jouw situatie met ouder worden verergert

Ter staving van jouw verzoek/identiteit werden de volgende documenten neergelegd: jouw paspoort uitgereikt op 8 augustus 2024 en geldig tot 7 augustus 2029, een vertaling van een formulier ter attentie van het Albanese Ministerie van Volksgezondheid en Sociale Bescherming d.d. 9 november 2023 inzake een aanvraag voor een uitkering omwille van jouw beperking, een attest van F. VZW waarin staat dat er op 29 januari 2025 thuisbegeleiding werd opgestart voor jouw gezin, een attest van een psycholoog d.d. 31 augustus 2025 waarin staat dat zij sinds augustus 2025 jouw familie in het opvangcentrum begeleidt en zij omwille van gedragsproblemen en mogelijks posttraumatische stress een individuele therapie voor O. zal opstarten, zij eveneens voor jou omwille van agressie en angstsymptomen een therapie zal opstarten en dat jouw ouders sessies zullen opstarten bij een collega-psycholoog, een IAC-verslag (individueel aangepast curriculum) opgemaakt door het Centrum voor Leerlingenbegeleiding waarin staat dat jij lijdt aan een autismespectrumstoornis en jij een ontwikkelingsleeftijd van 2 jaar en 10 maanden hebt, een overzicht van jouw medische consultaties in België waarin staat dat jij een cognitieve leeftijd van ongeveer 2 jaar hebt, jouw inschrijving in school 'S.' te Gent d.d. 13 juni 2025, jouw inschrijving in school 'W.' te Koksijde d.d. 8 augustus 2025, een verslag van het LOP (lokale overlegplatform) inzake jouw aanmelding bij scho(o)l(en) in België voor het schooljaar 2025-2026, een administratieve fiche betreffende de inschrijving van O. in basisschool 'D. K.', medische verslagen van jouw vader d.d. 18 juli 2025, 21 augustus 2025 en 28 augustus 2025 inzake consultaties op de dienst neurochirurgie van het AZ Sint-Lucas te Gent, een overzicht van medische consultaties die jouw vader tussen 11 juni 2025 en 19 juni 2025 heeft genoten, een verpleegkundige ontslagbrief van jouw vader uit het AZ Sint-Lucas d.d. 17 juli 2025, een antwoord op de vraag om inlichtingen die naar jou werd gestuurd, en twee reeds door jouw ouders in het kader van hun verzoek neergelegde antwoorden van het Ministerie van Onderwijs en Sport van de republiek Albanië waarin staat dat er geen scholen voor bijzonder onderwijs bestaan in Mirditë en dat er geen scholen voor bijzonder onderwijs bestaan in Lezhë, maar dat er wel assistent-leerkrachten beschikbaar zijn die ondersteuning bieden aan leerlingen met een beperking.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er wat jou betreft, als begeleide minderjarige,

bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Omdat uit de door jou neergelegde documenten blijkt dat jij een verstandelijke leeftijd van ongeveer twee jaar hebt (documenten 2 en 7) oordeelde het Commissariaat-generaal dat je niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werden jouw ouders in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming opgeroepen om op 29 juli 2025 in jouw hoofde gehoord te worden. Aangezien jouw ouders niet aanwezig waren op het persoonlijk onderhoud waartoe zij waren uitgenodigd – jouw vader legde een medisch attest neer waaruit blijkt dat hij tot 31 augustus 2025 niet in een goede gezondheid verkeerde om zich te verplaatsen, maar jouw moeder gaf geen geldige reden voor haar afwezigheid - werd er in het kader van jouw verzoek een verzoek om inlichtingen naar jouw ouders gestuurd. Jouw ouders werden bij het beantwoorden van dit verzoek om inlichtingen bijgestaan door jouw advocaat. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Voorts bepaalt artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek d.d. 23 augustus 2024, waarvoor de beslissing nu definitief is.

Jouw ouders verklaarden in hun antwoord op het verzoek om inlichtingen dat jij zwaar autistisch bent, jij bij een terugkeer naar Albanië geen gepaste zorg of onderwijs zal kunnen genieten en dat jouw (medische) situatie met ouder worden verergert (document 11). Deze problemen werden in de verzoeken van jouw ouders echter al beoordeeld, waarbij er vastgesteld werd dat zij niet aannemelijk maakten dat jij geen of onvoldoende toegang zou hebben tot de in Albanië beschikbare medische zorgen, ondersteuning of onderwijs en zij evenmin aannemelijk maakten dat jij of jouw familie omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet zouden kunnen terugkeren naar Albanië.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jouw ouders in jouw hoofde geen eigen elementen hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De voor jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Jouw identiteit en afkomst, en het feit dat jij aan een autismespectrumstoornis lijdt, dat jouw ouders voor jou een aanvraag voor een uitkering indienden, dat er voor jouw familie in België thuisbegeleiding werd opgestart, dat jij en O. in België naar school gaan, dat jij en jouw familie in België psychologisch (zullen) worden opgevolgd en dat jouw vader afspraken had bij de dienst neurochirurgie van het AZ Sint-Lucas en in België medisch wordt opgevolgd, worden in deze beslissing immers niet in twijfel getrokken. De door jouw ouders neergelegde antwoorden van het Ministerie van Onderwijs en Sport van de republiek Albanië werden reeds besproken in het kader van het verzoek van je ouders, meer bepaald in de beslissing van het Commissariaat-generaal en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Jij bent een Albanees staatsburger en afkomstig uit Zall-Reç.

Op 17 augustus 2024 verliet jij samen met jouw moeder V. A., jouw vader N. K. en jouw broer N. A. (allen O.V. 10.026.768) Albanië. Jullie reisden naar België, waar jouw moeder op 23 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw moeder baseerde haar asielmotieven integraal op de motieven die jouw vader in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, dat hij ook op 23 augustus 2024 in België indiende, aanhaalde. Zo bevestigde jouw moeder dat zij vreest dat jouw broer A. bij een terugkeer naar Albanië geen gespecialiseerd onderwijs zal kunnen genieten, dat jouw vader omwille van zijn arbeidsongeschiktheid jouw familie niet zal kunnen onderhouden en dat A. soms op zijn school in Albanië door andere kinderen gepest werd.

Op 25 oktober 2024 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) het verzoek van jouw ouders kennelijk ongegrond. Op 1 april 2025 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) integraal bevestigd. De beslissing in het kader van het verzoek van jouw moeder is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 11 april 2025 diende jij een eigen verzoek om internationale bescherming in. Jouw ouders verklaarden dat zij het verzoek in jouw hoofde indienden omdat jouw broer A. zwaar autistisch is, A. bij een terugkeer naar Albanië geen gepaste zorg of onderwijs zal kunnen genieten en A.'s situatie met ouder worden verergert.

Ter staving van jouw verzoek/identiteit werden de volgende documenten neergelegd: jouw paspoort uitgereikt op 8 augustus 2024 en geldig tot 7 augustus 2029, een vertaling van een formulier ter attentie van het Albanese Ministerie van Volksgezondheid en Sociale Bescherming d.d. 9 november 2023 inzake een aanvraag voor een uitkering omwille van A's beperking, een attest van F. VZW waarin staat dat er op 29 januari 2025 thuisbegeleiding werd opgestart voor jouw gezin, een attest van een psycholoog d.d. 31 augustus 2025 waarin staat dat zij sinds augustus 2025 jouw familie in het opvangcentrum begeleidt en zij omwille van gedragsproblemen en mogelijks posttraumatische stress een individuele therapie voor jou zal opstarten, zij eveneens voor A. omwille van agressie en angstsymptomen een therapie zal opstarten en dat jouw ouders sessies zullen opstarten bij een collega-psycholoog, een IAC-verslag (individueel aangepast curriculum) opgemaakt door het Centrum voor Leerlingenbegeleiding waarin staat dat A. lijdt aan autismespectrumstoornis en hij een ontwikkelingsleeftijd van 2 jaar en 10 maanden heeft, een verslag van het LOP (lokale overlegplatform) inzake A.'s aanmelding bij scho(o)l(en) in België voor het schooljaar 2025-2026, een administratieve fiche betreffende jouw inschrijving in basisschool 'D. K.', medische verslagen van jouw vader d.d. 18 juli 2025, 21 augustus 2025 en 28 augustus 2025 inzake consultaties op de dienst neurochirurgie van het AZ Sint-Lucas te Gent, een verpleegkundige ontslagbrief van jouw vader uit het AZ Sint-Lucas d.d. 17 juli 2025, een antwoord op de vraag om inlichtingen die naar jou werd gestuurd, en twee reeds door jouw ouders in het kader van hun verzoek neergelegde antwoorden van het Ministerie van Onderwijs en Sport van de republiek Albanië waarin staat dat er geen scholen voor bijzonder onderwijs bestaan in Mirditë en dat er geen scholen voor bijzonder onderwijs bestaan in Lezhë, maar dat er wel assistent-leerkrachten beschikbaar zijn die ondersteuning bieden aan leerlingen met een beperking.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er wat jou betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat je niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens je jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werden jouw ouders in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming opgeroepen om op 29 juli 2025 in jouw hoofde gehoord te worden. Aangezien jouw ouders niet aanwezig waren op het persoonlijk onderhoud waartoe zij waren uitgenodigd – jouw vader legde een medisch attest neer waaruit blijkt dat hij tot 31 augustus 2025 niet in een goede gezondheid verkeerde om zich te verplaatsen, maar jouw moeder gaf geen geldige reden voor haar afwezigheid op - werd er in het kader van jouw verzoek een verzoek om inlichtingen naar jouw ouders gestuurd. Jouw ouders werden bij het beantwoorden van dit verzoek om inlichtingen bijgestaan door jouw advocaat. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Voorts bepaalt artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren

wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissarisgeneraal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek d.d. 23 augustus 2024, waarvoor de beslissing nu definitief is.

Jouw ouders verklaarden in hun antwoord op het verzoek om inlichtingen dat jouw broer A. zwaar autistisch is, hij bij een terugkeer naar Albanië geen gepaste zorg of onderwijs zal kunnen genieten en dat zijn (medische) situatie met ouder worden verergert (document 9). Deze problemen werden in de verzoeken van jouw ouders echter al beoordeeld, waarbij er vastgesteld werd dat zij niet aannemelijk maakten dat A. geen of onvoldoende toegang zou hebben tot de in Albanië beschikbare medische zorgen, ondersteuning of onderwijs en zij evenmin aannemelijk maakten dat jij of jouw familie omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet zouden kunnen terugkeren naar Albanië.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jouw ouders in jouw hoofde geen eigen elementen hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De voor jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Jouw identiteit en afkomst, en het feit dat jouw broer A. aan een autismespectrumstoornis lijdt, dat jouw ouders voor A. een aanvraag voor een uitkering indienden, dat er voor jouw familie in België thuisbegeleiding werd opgestart, dat jij en A. in België naar school gaan, dat jij en jouw familie in België psychologisch (zullen) worden opgevolgd en dat jouw vader afspraken had bij de dienst neurochirurgie van het AZ Sint-Lucas en in België medisch wordt opgevolgd, worden in deze beslissing immers niet in twijfel getrokken. De door jouw ouders neergelegde antwoorden van het Ministerie van Onderwijs en Sport van de republiek Albanië werden reeds besproken in het kader van het verzoek van je ouders, meer bepaald in de beslissing van het Commissariaat-generaal en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel, beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/1, § 1, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en artikel 22bis van de Grondwet.

In een eerste middelonderdeel hekelen verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen inzake de afwezigheid van hun ouders tijdens het persoonlijk onderhoud en aldus ook het feit dat er geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden betreffende hun verzoeken. Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal stelt dat hun ouders niet aanwezig waren op de datum van het persoonlijk onderhoud, dat niet betwist wordt dat hun vader een medisch attest voorlegde waaruit bleek dat hij toen pas geopereerd en ontslagen uit het ziekenhuis was en dat de commissaris-generaal evenwel onterecht stelt dat hun moeder geen geldige reden heeft gegeven voor haar afwezigheid. Zij menen dat de commissaris-generaal hier geen rekening hield met de specifieke omstandigheden eigen aan hun situatie. Zij benadrukken dat reeds in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van hun ouders duidelijk werd dat verzoekers niet

alleen kunnen worden gelaten – onder meer omdat zeker eerste verzoeker, gelet op zijn ernstige beperking, ook extreme uitbarstingen van geweld heeft – en dat hun vader op dat ogenblik medisch ongeschikt was, waardoor hun moeder niet alleen voor hen maar ook voor hun vader moest zorgen. Zij hekelen dat de commissaris-generaal in deze context een uitnodiging verstuurde voor een persoonlijk onderhoud midden in de schoolvakantie, waarin er geen (schoolse) opvang kon voorzien worden voor de kinderen. Volgens hen kan er dan ook niet gesteld worden dat er geen geldige reden was voor de afwezigheid van hun ouders tijdens het persoonlijk onderhoud, te meer daar hun de raadsman expliciet vroeg om een persoonlijk onderhoud te organiseren na 31 augustus 2025, met de eerste schooldag indachtig, zodat beide ouders op een ordentelijke manier konden worden gehoord betreffende hun kinderen.

In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers in op de gronden van hun eigen verzoeken om internationale bescherming.

Ten eerste betogen verzoekers dat verzoeken van begeleide minderjarigen vaak onvoldoende worden onderzocht vanuit het perspectief van de minderjarige zelf, hetgeen ook *in casu* het geval is. Dit gelet op het feit dat er geen nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd werd en het feit dat een verzoek tot inlichtingen niet gekwalificeerd kan worden als voldoende onderzoek naar hun motieven en standpunt als minderjarigen. Zij voegen hieraan toe dat alles er *in casu* op wijst dat de behandeling van hun verzoeken zo werd georganiseerd dat hen de kans ontnomen werd om effectieve (cruciale) verslagen en documenten, van onder meer de school en de psycholoog, te kunnen voorleggen. Zij benadrukken dat zij heel wat documenten overmaakten omtrent het feit dat er verschillende zaken op til stonden, zijnde de opstart van psychologische opvolging voor hen beide, inschrijving in het bijzonder onderwijs van eerste verzoeker, *etc.* Volgens hen zijn deze zaken evenwel van cruciaal belang om een ernstige inschatting te kunnen maken van hun noden en zo een effectief deugdelijk onderzoek te kunnen voeren naar de toegankelijkheid van deze zorgen en ondersteuning in hun land van herkomst.

Ten tweede wijzen verzoekers op het feit dat eerste verzoeker kampt met een ernstige beperking, zijnde een autismespectrumstoornis waardoor hij een mentale leeftijd heeft van rond de twee jaar, dat dit heel wat gevolgen met zich meebrengt, dat hij hierdoor niet alleen nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs, maar ook aan gepaste en adequate zorg en dat dit niet voorhanden is in Albanië. Zij hekelen dat er in de bestreden beslissingen in dit verband geen motivering *in concreto* is opgenomen en er louter wordt verwezen naar de beoordeling van de verzoeken van hun ouders, waaruit blijkt dat zij niet aannemelijk maakten dat zij voor eerste verzoeker geen of onvoldoende toegang zouden hebben tot de in Albanië beschikbare medische zorgen, ondersteuning of onderwijs en zij evenmin aannemelijk maakten dat zij, omwille van een gegronde vrees voor vervolging of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet zouden kunnen terugkeren naar Albanië. Wat betreft het gespecialiseerd onderwijs, betogen verzoekers vooreerst dat zij verschillende medische attesten voorlegden ter staving van de ernstige problematiek van eerste verzoeker, waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat aangepast onderwijs noodzakelijk is en dit te meer gelet op het feit dat hij veel gedragsproblemen stelt. Zij hekelen dat er nergens in de bestreden beslissingen een verwijzing is opgenomen naar de concrete motieven van de commissaris-generaal in de beslissingen genomen ten aanzien van hun ouders, waardoor zij slechts kunnen speculeren dat de commissaris-generaal zich daar baseerde op de stelling dat er in Albanië gespecialiseerde scholen zijn voor mensen met een beperking. Verder stellen zij dat uit deze motivering blijkt dat de gespecialiseerde scholen zich in Tirana bevinden, hetgeen betekent dat dit niet beschikbaar is in hun regio van herkomst die op anderhalf uur rijden ligt. Zij vervolgen dat in de motivering van de beslissingen, genomen ten aanzien van de ouders, enkel op algemene wijze wordt verwezen naar het bestaan hiervan, zonder dat er concreet uiteengezet wordt welke hulpverlening in deze scholen geboden wordt. Zij verduidelijken dat nergens wordt gestaafd of de zorg die eerste verzoeker nu verkrijgt, ook *in concreto* beschikbaar zou zijn in deze scholen. Zij voegen hieraan toe dat er bijkomende toelichting kon worden verschaft over welke noden eerste verzoeker heeft door hen (andermaal) uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud, dat de verwerende partij zonder een dergelijk onderzoek niet kan beweren deze noden te kennen en dat zij evenmin kan beweren dat deze scholen voldoen aan zijn noden. Ook wat betreft de aangepaste en adequate zorg – die beide verzoekers nodig hebben, gelet op de medische problematiek van eerste verzoeker en het feit dat tweede verzoeker de gevolgen draagt van de intense zorg die zijn ouders hierdoor moeten verlenen – wordt in de bestreden beslissingen (of in de beslissingen genomen ten aanzien van hun ouders waarnaar in de bestreden beslissingen verwezen wordt) geen concreet onderzoek gevoerd. Te dezen benadrukken zij dat zij met documenten kunnen aantonen dat hun vader een medische problematiek heeft, dat hij hierdoor, alsook door het feit dat het gezin extreem lijdt onder de zware druk ten gevolge van de ernstige problemen van eerste verzoeker, mentaal en fysiek niet beschikbaar is en niet in staat is om voor zijn gezin te zorgen en dat daarom hun moeder de primaire zorgfiguur is binnen het gezin, die de zorg voor zowel verzoekers – eerste verzoeker heeft een ernstige mentale beperking met extreme fysieke agressiviteit en tweede verzoeker is nog heel jong en ook zorgbehoevend – als de vader op zich moet nemen. Zij vervolgen dat deze zorg onmogelijk door één persoon alleen gedragen kan worden, waardoor hulp voor het gezin absoluut noodzakelijk is. Volgens verzoekers krijgt hun gezin deze hulp in België, gelet op

het feit dat er thuisbegeleiding en psychologische begeleiding voorzien is voor het hele gezin. Verder verduidelijken zij dat eerste verzoeker intussen naar een gespecialiseerde school gaat in de buurt van zijn verblijfplaats, alwaar hij alle nodige gespecialiseerde zorg krijgt en dat hij op de ogenblikken dat hij thuis is wordt opgevolgd door een psycholoog en thuisbegeleiding aanwezig is, alsook dat tweede verzoeker in België op een ordentelijke wijze school kan lopen en dat hij zelf ook meer aangepaste zorg en opvoeding kan krijgen door zijn ouders, door de adequate hulpverlening voor eerste verzoeker en zijn vader, waardoor zijn vader en, in ruimere mate, zijn moeder meer beschikbaar zijn. Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal niet aantoont dat deze zorg in Albanië beschikbaar is, en stelt hier integendeel niets over in de bestreden beslissingen (of de beslissingen genomen ten aanzien van de ouders waarnaar in de bestreden beslissingen verwezen wordt), met uitzondering van de – gelet op de geschetste context – onredelijke stelling dat niets hun moeder ervan weerhoudt om werk te vinden indien hun vader niet in staat is om te werken. Tot slot gaan verzoekers in op de afwezigheid van adequate zorg en scholing (en het gebrek aan inclusie) van mensen met een beperking in Albanië in het algemeen. Onder verwijzing naar algemene informatie opperen zij dat de inclusie van mensen met een beperking in Albanië nog steeds onvoldoende is, dat er sprake is van discriminatie en stigmatisering, dat er actueel nog steeds zeer weinig hulp is voor mensen met een verstandelijke beperking, en dat er – ondanks het bestaan van een wettelijk kader – nog steeds geen stappen worden gezet door de Albanese overheid om te voorzien in effectieve bescherming van personen met een verstandelijke beperking.

Ten slotte wijzen verzoekers erop dat er bij de beoordeling van hun verzoeken rekening dient te worden gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekers om internationale bescherming, en in het bijzonder minderjarigen, alsook het hoger belang van het kind. De commissaris-generaal deed dit – aldus verzoekers – niet, gelet op het feit dat in de bestreden beslissingen wordt geoordeeld dat zij geen eigen feiten aanhalen, zonder zelfs maar te verwijzen naar de beslissingen die werden genomen ten aanzien van de ouders, het feit dat zij geen enkele kans kregen om “*eigen verklaringen*” af te leggen daar geen nieuw persoonlijk onderhoud werd georganiseerd, ondanks de vraag die hiertoe gesteld werd door hun sociaal assistent en raadsman, en het feit dat er, in weerwil tot wat in de bestreden beslissingen gesteld wordt inzake de toekenning van steunmaatregelen, geen rekening wordt gehouden met hun jonge leeftijd (en het feit dat één van hen een ernstige beperking heeft).

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgende bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- ontslagbrief PAAZ en medisch voorschrift vader (stuk 4);
- e-mail met medisch attest en verzoek nieuw persoonlijk onderhoud door verzoekers' sociaal assistent aan de commissaris-generaal (stuk 5);
- e-mail met medisch attest en verzoek nieuw persoonlijk onderhoud door verzoekers' raadsman aan de commissaris-generaal (stuk 6).

2.2.2. Verzoekers maken op 9 januari 2026, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, waarin zij verwijzen naar video's op *Youtube* en waarbij zij volgende stukken voegen:

- therapeutisch verslag *d.d.* 14 oktober 2025 (stuk 1);
- therapeutisch verslag *d.d.* 21 oktober 2025 (stuk 2);
- foto's verwondingen aangebracht door eerste verzoeker aan moeder (stuk 3);
- uittreksel van video's met geweld (stuk 4);
- document aanmelding kinder- en jeugdpsychiatrie Fioretti (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

2.3.3. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. De bestreden beslissingen houden enkel in dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk zijn en houden geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissingen er op geen enkele wijze toe strekken een inmenging in verzoekers' gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissingen strekken er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin hebben de bestreden beslissingen tot gevolg dat verzoekers feitelijk gescheiden worden van hun familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekers daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest en artikel 22*bis* van de Grondwet, beaamt de Raad dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zoals artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. *In casu* komt hierbij nog de vereiste dat de commissaris-generaal, conform artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, eerst moet nagaan of hij het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker al dan niet ontvankelijk kan verklaren. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, dient de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming, alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van het "*hoger belang van het kind*" is in die zin in het specifieke kader van zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekers en in een aangepaste behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming heeft voorzien (zie ook overweging 2.3.6.). Zo werd vastgesteld dat verzoekers onvoldoende onderscheidingsvermogen hadden door hun leeftijd (en mentale toestand in geval van eerste verzoeker) om zelf persoonlijk te worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud en werden hun ouders opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in hun naam en vervolgens, wanneer werd vastgesteld dat zij niet aanwezig waren, uitgenodigd een verzoek tot schriftelijke inlichtingen in hun naam te beantwoorden. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de Minister van Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoekers minderjarig zijn en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hen van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Wat betreft de beoordeling over de beschermingsverzoeken, in het kader van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal ook rekening heeft gehouden de jonge leeftijd van verzoekers. Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat hun verzoeken onvoldoende vanuit hun perspectief als minderjarigen werd onderzocht, verwijst

de Raad dienstig naar hetgeen hier verder over gesteld wordt en waaruit blijkt dat dit geenszins het geval is. Bovendien maken verzoekers met het louter theoretisch betoog over het belang van het kind, zonder concreet toe te lichten hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige verzoekers, niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal door *in casu* te oordelen dat verzoekers geen eigen feiten aanhalen die een apart onderzoek rechtvaardigen, het hoger belang van het kind heeft miskend.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissingen oordeelde de commissaris-generaal expliciet dat er in hoofde van verzoekers bijzondere procedurele noden bestaan omwille van hun minderjarigheid en impliciet dat dit in geval van eerste verzoeker tevens het geval is omwille van zijn ASS diagnose. Aldus kende de commissaris-generaal hen in het kader van de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming terecht steunmaatregelen toe. Concreet werd geoordeeld dat verzoekers, omwille van hun leeftijd en in geval van eerste verzoeker omwille van zijn ASS diagnose, over onvoldoende onderscheidingsvermogen beschikten, waardoor zij niet konden worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud en dat hun ouders in hun naam de mogelijkheid dienden te krijgen verklaringen af te leggen inzake hun verzoeken om internationale bescherming.

In deze stipt de Raad aan dat artikel 57/5ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. Krachtens artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet belet het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen inzake een verzoek om internationale bescherming. Verder blijkt uit artikel 57/6/5, § 2, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 57/6/5, § 1, 2°, van diezelfde wet, dat de commissaris-generaal tot een weigering van een verzoek om internationale bescherming kan komen indien een verzoeker om internationale bescherming zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum voor een persoonlijk onderhoud en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft. Luidens artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) bedraagt deze termijn *in casu* twee dagen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de ouders van verzoekers in naam van verzoekers in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming werden opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 29 juli 2025. Uit het administratief dossier blijkt dat beide ouders niet kwamen opdagen. Wat betreft de vader van verzoekers, stelt de Raad vast dat zowel verzoekers' advocaat als hun sociaal assistent op respectievelijk 22 juli 2025 en 25 juli 2025 een e-mail stuurden naar de commissaris-generaal met een medisch attest waaruit blijkt dat hij toen honderd procent ongeschikt was tot 31 augustus 2025 wegens postoperatieve conditie, dat het persoonlijk onderhoud niet kon doorgaan en dat er een nieuw onderhoud diende georganiseerd te worden na 31 augustus 2025 (stukken 5 en 6, bij verzoekschrift en administratief dossier, map 'bijkomende informatie'). Wat betreft de moeder van verzoekers, oordeelde de commissaris-generaal dat zij geen geldige reden overmaakte aan de commissaris-generaal voor haar afwezigheid bij het persoonlijk onderhoud. In het

verzoekschrift menen verzoekers dat hun moeder wel degelijk een geldige reden had, daar hun ouders reeds in het kader van de door hen ingediende beschermingsverzoeken duidelijk maakten dat hun kinderen niet alleen konden worden gelaten, dat de verwerende partij weet had van de medische toestand van hun vader, waardoor zij voor beide kinderen moest zorgen en dat het niet redelijk was de uitnodiging voor het persoonlijk onderhoud te sturen midden in de zomervakantie, waarbij er geen (schoolse) opvang kon voorzien worden voor de kinderen. Los van de vraag of dit een geldige reden uitmaakt ter verschoning van haar afwezigheid tijdens het op 29 juli 2025 geplande persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat verzoekers' melding geenszins expliciet aan de commissaris-generaal te kennen gaf dat hun moeder om die reden niet bij het persoonlijk onderhoud aanwezig kon zijn. In weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, blijkt uit het bij hun verzoekschrift gevoegde e-mailverkeer geenszins dat hun raadsman of sociaal assistent op respectievelijk 22 juli 2025 en 25 juli 2025 aan de commissaris-generaal vroegen om het persoonlijk onderhoud opnieuw te organiseren na 31 augustus 2025, laat staan dat hun moeder niet kon komen omdat zij de zorg voor haar zonen en haar man op zich moest nemen en geen opvang kon voorzien. Uit dit e-mailverkeer blijkt enkel dat hun vader op het moment van het persoonlijk onderhoud medisch ongeschikt was tot 31 augustus 2025 en dat er om die reden gevraagd werd om het persoonlijk onderhoud opnieuw te organiseren na die datum. Verzoekers kunnen niet gevolgd worden dat de verwerende partij had moeten weten dat hun moeder niet aanwezig kon zijn voor het persoonlijk onderhoud op basis van de haar gekende gegevens dat verzoekers niet alleen kunnen gelaten worden, dat hun vader medisch ongeschikt was toen en dat het toen schoolvakantie was.

Gelet op het feit dat hun moeder geen geldige reden doorgaf aan de commissaris-generaal in de voorziene termijn van twee dagen na het geplande onderhoud, terwijl hun vader dit wel deed en gelet op het feit dat deze laatste nog tot 31 augustus 2025 medisch ongeschikt was, besliste de commissaris-generaal om op 29 juli 2025 een verzoek tot inlichtingen te sturen naar (de ouders van) verzoekers, waarbij hen specifiek gevraagd werd om binnen de maand na verzending te laten weten of verzoekers om dezelfde redenen als hun ouders om internationale bescherming verzochten en of er nog andere redenen waren waarom zij persoonlijk een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 1 september 2025 maakten de ouders van verzoekers hun schriftelijke inlichtingen over en brachten zij bijkomende stukken bij, dit met bijstand van hun advocaat. Er werd verzoekers aldus de mogelijkheid geboden om via hun ouders schriftelijke inlichtingen over te maken inzake hun eigen verzoeken om internationale bescherming en zij hebben hier gebruik van gemaakt. Niets stond de commissaris-generaal in de weg om zich hierop te baseren voor het nemen van de bestreden beslissingen. Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat het feit, dat er geen nieuw persoonlijk onderhoud werd georganiseerd en er in de plaats gekozen werd om met een verzoek tot schriftelijke inlichtingen te werken voor de behandeling van hun beschermingsverzoeken, ervoor zorgt dat zij onvoldoende de kans kregen om de redenen achter hun verzoeken vanuit hun perspectief als minderjarigen uit te leggen en dat hun verzoeken onvoldoende vanuit dit perspectief werden onderzocht, merkt de Raad op dat verzoekers – via hun ouders – alles konden verklaren bij het beantwoorden van de vragen wat zij wouden en alle documenten die zij wouden neerleggen konden neerleggen. De Raad ziet niet in waarom zij via het verzoek tot inlichtingen niet de mogelijkheid hadden om de redenen achter hun verzoeken vanuit hun perspectief als minderjarigen uit te leggen. Verzoekers verduidelijken in hun verzoekschrift geenszins *in concreto* waarom zij dit niet zouden kunnen doen via schriftelijke inlichtingen. Evenmin reiken zij, gelet op hetgeen hierna volgt, in hun verzoekschrift concrete elementen aan waaruit blijkt dat hun verzoeken onvoldoende vanuit hun perspectief als minderjarigen werden onderzocht. Tot slot betogen verzoekers dat alles er *in casu* op wijst dat de behandeling van hun verzoeken zo werd georganiseerd dat hen de kans ontnomen werd om effectieve (cruciale) verslagen en documenten van onder meer de school en de psycholoog, waarvan zij reeds heel wat documenten overmaakten die aantoonde dat er verschillende dingen op til stonden, te kunnen voorleggen. Te dezen benadrukt de Raad dat verzoekers de mogelijkheid hadden om, via hun ouders, documenten over te maken bij hun antwoord op het verzoek tot inlichtingen, hetgeen zij ook deden. Het kwam in de eerste plaats aan verzoekers (en bij uitbreiding hun ouders) toe om ervoor te zorgen dat zij beschikten over de documenten die zij noodzakelijk achtten voor het indienen van hun beschermingsverzoeken op het moment dat zij deze verzoeken indienden. Het zijn immers de verzoekers om internationale bescherming die de door hen aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dienen aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moeten aantonen. Bovendien dienden verzoekers' ouders in het verleden reeds elk een verzoek om internationale bescherming in, zodat zij in zekere mate vertrouwd zijn met de procedure en het belang van documenten hierin kennen. Los daarvan oordeelde de commissaris-generaal dat het niet nodig was om bijkomende documenten af te wachten, die op basis van de inhoud van de in het kader van de administratieve procedure van hun beschermingsverzoeken neergelegde documenten wel nog konden worden verwacht, daar er reeds heel wat voorlag inzake de niet betwiste (medische) toestand van het gezin en de mogelijke bijkomende documenten geen nieuwe cruciale elementen aan het licht zouden brengen. In het kader van de beroepsprocedure – die gekenmerkt wordt door volheid van rechtsmacht – legden verzoekers ook bijkomende documenten neer, die – gelet op hetgeen hier verder over gesteld wordt – geen ander licht werpen op de beoordeling van hun nood aan internationale bescherming.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift wijzen op de kwetsbaarheid van (minderjarige) verzoekers om internationale bescherming, benadrukt de Raad dat – gelet op het voorgaande – rekening werd gehouden met hun minderjarigheid en het feit dat elke verzoeker om internationale bescherming kwetsbaar is geen blijk geeft van bijkomende bijzondere procedurele noden in het specifieke geval van verzoekers.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers' rechten werden gerespecteerd en dat zij hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken.

2.3.7. Verzoekers, in het kader van onderhavig beroep beiden wettelijk vertegenwoordigd door hun moeder, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 23 september 2025, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*", waarbij hun verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

Luidens artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt "*Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.*" De ouders van verzoekers dienden op 23 augustus 2024 zelf elk een verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken werden door de commissaris-generaal kennelijk ongegrond bevonden op 25 oktober 2024. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 324 481 van 1 april 2025. Deze beslissingen en beoordelingen zijn bijgevolg definitief.

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere:

"De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108)."

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.8. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekers geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen die verzoekers' ouders in hun naam aflegden bij het beantwoorden van het verzoek om inlichtingen blijkt dat zij menen niet naar Albanië terug te kunnen keren omwille van de diagnose van ASS van eerste verzoeker – zijn medische toestand wordt ook slechter naarmate hij ouder wordt – en het feit dat er in Albanië geen aangepaste zorg of scholen voor hem zijn.

De Raad stelt, in navolging van de verwerende partij, vast dat het voorgaande dezelfde gronden betreft als deze die de ouders van verzoekers naar aanleiding van hun beschermingsverzoeken reeds aanhaalden. In deze merkt de Raad op dat de beoordeling van deze verzoeken – waarin onder meer naar voren komt dat

medische problemen geen verband houden met de criteria van internationale bescherming en dat de ouders niet aannemelijk maken dat zij geen of onvoldoende toegang zouden hebben tot de in Albanië beschikbare omkadering voor hun zoon – definitief is. Aldus, waar zij zich uitsluitend verlaten op dezelfde gronden die hun ouders reeds aanhaalden ter staving van haar beschermingsverzoek, *i.e.* de ASS diagnose van eerste verzoeker en het feit dat er geen gepaste zorg en scholen zijn voor hem in Albanië, brengen verzoekers alvast geenszins eigen feiten aan, laat staan eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. De Raad stipt aan dat de huidige verzoeken om internationale bescherming van de kinderen en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van de beschermingsverzoeken van hun ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoekers gelden.

In het verzoekschrift hekelen verzoekers vooreerst dat er in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de beslissingen genomen in het kader van de beschermingsverzoeken van hun ouders, zonder dat er een verwijzing wordt gemaakt naar de concrete motivering van deze beslissingen. Te dezen herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissingen wordt gewezen op het feit dat er in de beslissingen, genomen ten aanzien van de ouders, werd geoordeeld dat medische problemen geen verband houden met de criteria van internationale bescherming en dat zij niet aannemelijk maken dat zij geen of onvoldoende toegang zouden hebben tot de in Albanië beschikbare omkadering voor hun zoon. Verder wijst de Raad erop dat de beslissingen, genomen ten aanzien van de ouders, zijn opgenomen in het administratief dossier van verzoekers (administratief dossier, map landeninformatie, arrest RvV). Gelet op het feit dat zij hier toegang tot kunnen krijgen, volstond het voor de commissaris-generaal om te verwijzen naar deze beslissingen voor wat betreft de concrete motieven die deze meer algemene conclusies ondersteunen. Overigens uiten verzoekers in het verzoekschrift ook concrete kritiek op bepaalde punten uit de beslissingen genomen ten aanzien van hun ouders, die hen in de onderhavige beroepsprocedure ook wettelijk vertegenwoordigen, zodat niet dienstig kan worden voorgehouden geen kennis te hebben van de inhoud van deze beslissingen.

Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift zelfs voornamelijk zelfs tot het bekritisieren van de motieven van de beslissingen genomen ten aanzien van hun ouders, hetgeen – zo weze herhaald – niet de bedoeling is van de huidige verzoeken om internationale bescherming van de kinderen en voorliggend beroep. Volledigheidshalve zal de Raad toch ingaan op de aangehaalde kritieken.

Wat betreft het feit dat er in hun land van herkomst enkel gespecialiseerde scholen zijn in de hoofdstad Tirana, merkt de Raad op dat dit bijkomend werd aangehaald door de commissaris-generaal, naast het feit dat uit de verklaringen van hun ouders bleek dat eerste verzoeker naar een gewone school kon gaan alwaar hij werd ondersteund door een assistent-leerkracht, waar hij recht op had. Verzoekers slagen er voorts niet in aannemelijk te maken dat zij geen gebruik kunnen maken van deze gespecialiseerde scholen in Tirana, omdat dit anderhalf uur rijden is van hun woonplaats, te meer hun moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming verklaarde in het verleden meerdere keren per jaar naar Tirana te zijn gegaan voor psychologische opvolging. Voorts, zelfs indien aangenomen kan worden dat zij dit niet kunnen betalen, oordeelt de Raad dat, hoewel op basis van de op heden voorliggende gegevens kan aangenomen worden dat verzoekers' moeder de spilfiguur is in de zorg voor het gezin en dus niet zonder meer kan gesteld worden dat zij kan gaan werken om een dergelijke school te bekostigen, het niet vaststaat dat hun vader volledig arbeidsongeschikt is. Op basis van de voorliggende gegevens kan afgeleid en aangenomen worden dat hun vader medische en psychologische problemen heeft, doch niet dat hij dermate grote problemen heeft dat hij volledig arbeidsongeschikt is. Het staat aldus vast dat er mogelijkheden zijn voor eerste verzoeker om (aangepast) onderwijs te krijgen in zijn land van herkomst. De vraag welke concrete zorgen er geboden worden in de gespecialiseerde scholen (of door de ondersteuning in de gewone school van eerste verzoeker) en of deze dezelfde zijn als hier in België, is niet relevant. In deze benadrukt de Raad dat een eventueel kwaliteitsverschil of een verschil van aanpak tussen het (bijzonder) onderwijs in Albanië en in België (voor personen met ASS) geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming. Gelet hierop en op het gestelde onder punt 2.3.6. van onderhavig arrest, kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun betoog dat zij meer toelichting over de nodige zorgen hadden moeten kunnen geven tijdens een persoonlijk onderhoud.

Voorts kunnen verzoekers niet gevolgd worden dat er in de beslissingen, genomen ten aanzien van hun ouders, inzake hun vrees dat eerste verzoeker geen gepaste zorg zal krijgen in Albanië, niet wordt ingegaan op dit element, met uitzondering van het gestelde dat hun moeder in de mogelijkheid is om in Albanië te werken. Te dezen merkt de Raad vooreerst op dat, los van het feit dat het gestelde dat hun moeder in de mogelijkheid is om in Albanië te werken geen betrekking had op hun toegang tot zorgverlening, dit motief ruimer was en ook betrekking had op de situatie van hun vader en globaal gezien overeind blijft, gelet op hetgeen hierover hogervermeld werd geoordeeld. In de beslissingen, genomen ten aanzien van hun ouders en bevestigd door de Raad, wordt wel degelijk ingegaan op hun toegang tot zorg en het gegeven dat eerste verzoeker, gelet op het feit dat hij in het verleden thuiszorg kreeg, een uitkering kreeg en sinds 2019 regelmatig werd opgevolgd door een psychiater. In hun verzoekschrift gaan verzoekers vooral in op de situatie van hun gezin in België en de hulp die zij hier krijgen. Hiermee tonen zij vooral aan dat zij zorgbehoevend zijn, hetgeen geenszins betwist wordt. Zij kunnen met dit betoog evenwel geen afbreuk doen

aan het feit dat uit de beslissingen, genomen ten aanzien van hun ouders, blijkt dat zij niet aannemelijk maken dat zij geen aangepaste zorg zullen krijgen in Albanië. In deze kan worden herhaald dat een eventueel kwaliteitsverschil of een verschil van aanpak tussen de gezondheidszorg in Albanië en in België (voor personen met ASS) geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming.

Waar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen naar algemene informatie inzake de situatie van mensen met een beperking in Albanië en in hun aanvullende nota *d.d.* 9 januari 2026 verwijzen naar *Youtube*-video's, stelt de Raad vast dat hieruit blijkt dat mensen met een beperking het moeilijk kunnen hebben in Albanië, doch niet dat zij algemeen gezien geen toegang hebben tot aangepast onderwijs en zorg. Hoe dan ook doet deze algemene informatie geen afbreuk aan de vaststelling dat in het voorliggende concrete geval sprake is van toegang tot aangepast onderwijs en adequate zorg.

Tot slot gaat de Raad nog in op de door verzoekers in het kader van de huidige beroepsprocedure neergelegde documenten. Wat betreft de stukken inzake de medische en psychologische toestand van verzoekers' ouders (stuk 4, bij verzoekschrift en stukken 1-2, bij aanvullende nota *d.d.* 9 januari 2026), merkt de Raad op dat dit alles niet betwist wordt. Hoewel zeker kan ingezien worden dat dit voor de ouders uitermate lastig is om in de gegeven omstandigheden zorg te bieden aan verzoekers, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekers hiermee niet aannemelijk maken dat hun ouders als gezin, samen met de in Albanië beschikbare voorzieningen, niet kunnen instaan voor de nodige zorg en onderwijs. Wat betreft de foto's en video's van verwondingen die eerste verzoeker aan zijn ouders toebrecht (stukken 3-4, bij aanvullende nota), merkt de Raad op dat in het voormelde geenszins betwist wordt dat eerste verzoeker agressief kan zijn. Tot slot voegen verzoekers bij hun aanvullende nota een aanmeldingsformulier voor eerste verzoeker bij de kinder- en jeugdpsychiatrie van het ziekenhuis Guislain (stuk 5, bij aanvullende nota). Ook wordt er in de aanvullende nota gesteld dat er een overleg is gepland met deze afdeling, alsook met RADAR. Los van het feit dat uit niets blijkt dat dit alles effectief heeft plaatsgevonden en wat hieruit naar voren kwam, wordt eerste verzoekers ernstige toestand niet betwist.

De Raad benadrukt nog dat verzoekers geenszins verduidelijken hoe de voormelde elementen anders dienen bekeken te worden indien zij bekeken worden vanuit het perspectief van een minderjarige, laat staan hoe dit tot een andere beoordeling zou kunnen leiden.

Verzoekers slagen er, gelet op al hetgeen voorafgaat, niet in afbreuk te doen aan het gestelde in het kader van de beschermingsverzoeken van hun ouders dat zij niet aannemelijk maken dat zij in Albanië onvoldoende toegang hadden tot de nodige medische zorgen, ondersteuning of scholing voor eerste verzoeker, waardoor zij hoe dan ook niet aantonen dat hen de toegang hiertoe in Albanië geweigerd werd omwille van redenen die ressorteren onder het Verdrag van Genève of dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen omdat de Albanese autoriteiten eerste verzoeker op intentionele wijze de nodige medische zorgen, ondersteuning of scholing zouden ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

Op basis van hetgeen voorafgaat, kunnen voormelde in het kader van verzoekers' beschermingsverzoeken aangehaalde elementen, ook indien zij bekeken worden vanuit het perspectief van een minderjarige, niet worden aangemerkt als eigen feiten in de zin van 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Daarnaast voeren verzoekers in het voorliggende verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde en nog niet aan bod gekomen documenten zodat de Raad deze, om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze documenten betreffen geen eigen feiten in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekers geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek voor hen rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet de beschermingsverzoeken niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers onvoldoende

onderscheidingsvermogen hadden door hun leeftijd (en mentale toestand in geval van eerste verzoeker) om zelf persoonlijk te worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud en werden hun ouders opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in hun naam en vervolgens, wanneer werd vastgesteld dat zij niet aanwezig waren, uitgenodigd een verzoek tot schriftelijke inlichtingen in hun naam te beantwoorden (zie *supra*). Bij het beantwoorden van dit verzoek kregen zij de mogelijkheid om de vluchtmotieven van hun kinderen, verzoekers, uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van hun minderjarigheid en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.14. De Raad wijst er verder op dat het evenredigheidsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.3.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.16. Waar verzoekers in meest ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS